

Розділ 16

Смердюче чарівне зілля

У вівторок почало тхнути навіть у спортивній залі. Це було дуже кепсько, адже там не було жодного віконечка для провітрювання.

— Та що ж це за нестерпний сморід! — лаялася пані Бергманн. — Нумо краще тренуватись на вулиці.

Завгосп уже не встигав із прибиранням. Він не міг розливати стільки ароматного спрею, ніхто нічого не міг вдіяти. Штучний запах лаванди був надто слабким, аби перекрити сморід. Те, що в переодегальнях і туалетах стояв не дуже приємний запах, було цілком нормально. Але коли почало смердіти в музичному кабінеті, вчительській кім-

наті та комп'ютерному підвалі, директор пішов у контратаку. Він примусив усіх школярів вийти на майданчик для прогулянок.

Під час короткої промови Йо стояв біля дальньої стінки. Коли Іда проходила повз нього, з її рюкзака випав зім'ятий лист паперу. Йо підняв його.

— Хтось навмисно труїть школу! — лаявся директор, стоячи перед учнями. — Я вимагаю, аби всі дивились уважно. Коли хтось помітить щось підозріле, має миттю повідомити в кабінет директора. Від цього залежить честь школи!

На цьому промова закінчилась, на подив усім.

— Так коротко він не говорив ще ніколи, — прошепотів Шокі, звертаючись до Бенні. — Мабуть, він дуже сильно розлючений.

— Та хто ж стоїть за цим дивним смородом? — запитала Іда Раббата, повертаючись назад до класної кімнати.

Раббат підняв мордочку.

— Мені здається, тхне... — він принюхався, — ...вельми цікаво! Я б навіть сказав, що зіпсованими овочами, — міркував Раббат. — Компостною купою. Але це ще не все. Ще додається запах старого сиру, «Гарцер Роллер», здається, тухлі яйця...

— Фу-у-у! — скривилась Іда та розчаровано подивилася на лиса. — Ти що, серйозно?

Раббат посміхнувся.

— Просто вір мені, руденька. Я все ж таки лис.

Коли опівдні директор вирішив перевірити, як там його кольрабі, то ледь не дістав серцевий напад. Один з горщиків був порожнім. Бракувало найгарнішої рослини кольрабі.

— Ну, це вже край! — лаявся пан Зігманн. — Я програв змагання.

Директор мало не кипів від люті.

— Я цього злочинця впіймаю! А коли впіймаю, він у мене зі школи вилетить! — саме так він і повідомив по шкільному радію.

Потім відчинив велике вікно, яке виходило на шкільне подвір'я, та глибоко зітхнув. Вид вузлуватих дерев і великого ставка зазвичай добре заспокоював його, але сьогодні це не діяло. Він раз у раз хитав головою.

У школі було встановлено «скриньку довіри». Це така собі поштова скринька, куди можна вкинути всі свої тривоги. Не треба було навіть підписуватись. І в цій скриньці в середу знайшли невелику записочку:

«БЕНЬЯМІН ШУБЕРТ РОБИТЬ СМЕРДЮЧІ БОМБИ З КОЛЬРАБІ ТА СМЕРДЮЧОГО СИРУ».

Бенні не знав, що відбувається, коли двері до класу відчинились, до них увірвався пан Зігманн, схопив його портфель та витряхнув його перед

усім класом. Генрієтта вивалилася звідти та покотилася по підлозі. На щастя, вона встигла підібгати ноги та заховати їх у панцир.

— Еге, — пан Зігманн нахилився та підняв з підлоги блискучий папірець. На ньому було написано: «Гарцер Роллер екстрапрятий». — До мене в кабінет. Негайно.

— Що ти можеш сказати на своє виправдання? — запитував розлючений пан Зігманн.

— Я справді не розумію, як цей папірець потрапив до мене в сумку, — гукнув у розпачі Бенні.

Директор не відривав погляду від доказу, який лежав на письмовому столі з темного дуба, розгладив його долонями.

— А хіба ти не бував нещодавно у шкільній бібліотеці? — продовжував розпитувати пан Зігманн. — Разом із рудою дівчинкою з твого класу, як там її звати?

— Іда, — відповів розлючений Бенні. — Можливо, це вона.

Пан Зігманн підвівся.

— Досить, Бенні. У тебе є два дні на те, щоб подумати над цією справою. Якщо ти зізнаєшся, що зробив це, покарання буде легшим, — і він попрощався із Бенні, сильно стиснувши його долоню. — Ми побачимося не пізніше, ніж у п'ятницю. Тут, у моєму кабінеті.

- Як гадаєш, хто написав ту записку?
Хто насправді стоїть за цим неприємним запахом?